zatban, hogy az összes további

$$f(a_{N+1}),\ f(a_{N+2}),\ \dots\ f(a_{N+n}),\ \dots$$

tagoknak az esetében fennállónak tekinthető az

$$\left| f(a_{N+n}) - B \right| < \varepsilon$$

egyenlőtlenség, akkor

$$B = \lim_{n\to\infty} f(a_n)$$

fejezi ki a tárgyalt sorozatnak a határértékét. Ebben a meggondolásban tehát még az a körülmény is szerepet játszik, hogy a sorozat voltaképpen hogyan közeliti meg a keresett B értéket.

Az intrazeriális matematika - ezzel szemben - csupán a lényegre tekint.

Szerinte a határértékszámitásnak a lényege abban áll, hogy valamely megadott $f(x)$ függvényben feltételezzük az x változóról, hogy ez valamely előirt értékhez addig a határig közeledik, amig az elérhető legnagyobb tökéletességgel megközeliti azt, mégpedig - ha lehetséges - mindkét oldal felől. A közelitésnek olyan mértékünek kell lennie, hogy tovább már ne legyen folytatható. Azt az $f(x)$ függvény-értéket, amely az x változónak a közelités végső határán felvett értéke szerint áll elő, nevezzük az $f(x)$ függvény határértékének.

Egészen másként fest a határértékszámitásnak ez az utóbbi definiciója, mint a klasszikus felfogás szerinti meghatározása.

Ha csupán a klasszikus rendszernek a szempontjából itéljük meg az intrazeriális definiciót, akkor ugy látszik, hogy az mégcsak össze sem egyeztethető a számsorozatok diszkussziói révén megállapitható limesz-meghatározásoknak az elméletével.

Ha azonban a magasfoku pontosságu rendszernek a szemszögéből vizsgáljuk meg a kérdést, akkor könnyen levezethető és bebizonyitható, hogy mindkét felfogás teljes összhangban áll egymással. Csupán a körülmények különbözők.